

Achterhoek Noord

Uilenliefde

In het begin van de jaren tachtig hingen we een kerkuilenkast op boven in de silo van de landbouwcoöperatie van Exel, een buurtschap ten noorden van Lochem aan de rand van het landgoed Ampsen. Geregeld werd de kast bewoond door een paartje uilen met jongen. De kast werd echter dichtgezet, omdat de aanwezige uilen een paar balken in een opslagloods op het terrein gebruikten als roestplaats. Daarbij bekalkten de uilen natuurlijk de spullen en de vloer onder zich. Met het sluiten van de kast zou dat probleem wel over zijn dacht men.

Niks was echter minder waar, de uilen bleven en de kerkuilenwerkgroep hielp zelfs mee om zeil te spannen in de loods. Waar huisden die uilen dan toch, als ze niet meer terecht konden in de kast in de silo ? Dat was voor iedereen een raadsel, omdat we eerst niet wisten, dat op een paar honderd meter afstand een nieuwe uilengastvrouw was komen wonen.

Hieronder volgen het eigen verhaal van **Esther Schoon** en de belevenissen met 'haar' uilen. 'We zijn in 1990 in Exel komen wonen. Onze jongste zoon hoorde van een vriendje op school dat zijn oom uilenkasten ophing. Bij ons in de kapschuur was ruimte genoeg, dus kwam er een uilenkast. In de eerste jaren had ik er niet zoveel mee, omdat ik druk was met werk, kinderen en ouders. Het begon pas te groeien toen er een jong uit het nest was geduwd door zijn medebewoners. Toen heb ik Hans van Hoorn gebeld en gevraagd wat we ermee moesten doen. 'Terugzetten in het hok,' was het advies.

We hebben heel wat nesten gehad, zelfs een met acht jongen: dat was wel heel veel voor de ouders. Meestal gaf ik alle uilen een naam, maar die keer waren er wel heel veel. De ouders heb ik vanaf het begin Joris en Thilly genoemd, ook al waren het niet ieder jaar dezelfde. We hielden goed in de gaten of er altijd goed gevoerd werd. Tot dat ene jaar, toen we in de gaten kregen dat er maar één ouder vloog, terwijl er vijf jongen waren. Weer Hans gebeld, die ons zei naar Barchem te rijden voor diepvrieskuikens, zodat we de jongen konden bijvoeren. Dat hebben we een paar dagen volgehouden tot er een oplossing kwam: we hebben drie jongen laten adopteren door een uilenpaar in de buurt, zodat er twee overbleven om te voeren door die ene ouder.

Foto's Gerrie Nijenhuis

Wat hebben we er van genoten, vooral ik! Want als ik de was onder de kapschuur ophing of afhaalde, liep ik altijd tegen de uilen te kletsen. Zo meldde ik ook altijd met een speciaal fluitje dat ik eraan kwam. Dan bleven ze rustig op het hok zitten. Al die jaren hebben ze nooit op de was gepoept, want dat zei ik er altijd bij: dat mocht niet. En dat heeft geholpen. Het was ook wel eens een tijdje stil rond de kast. Dan maakte ik me een beetje zorgen en vroeg altijd of ze wilden laten weten dat het goed ging. Prompt lag er dan de volgende ochtend een megaflets poep op de autoruit.

Foto Esther Schoon

Als ik wist dat ze van de uilengroep kwamen ringen, dan sprak ik eerst met de uilen en hun jongen en vertelde dat er andere mensen zouden komen om ze te wegen en te ringen. Daardoor bleven ze keurig in het hok zitten, totdat het allemaal gedaan was. En was ik ontzettend trots op ze. We hebben erg van de uilen genoten en tot ons grote plezier konden we het huis verkopen aan mensen die ook heel erg van de natuur houden en uiteraard ook van uilen. Ik heb ze dus met een gerust hart achter kunnen laten. Wel met een klein traantje, hoor ...'

Vogelwerkgroep Noordwest-Achterhoek

Eddie Oosthof